

По улицата отдавна не минаваше никой. Наближаше единадесетъ часа. Струмски се дръпна отъ прозореца и, като се обърна къмъ другитѣ, пошепна:

— Здравевъ трѣбваше да дойде до сега.

Той подхвърли тия думи и едва можеше да прикрие безпокойството, което го вълнуваше, безъ да може самъ да си обясни, дали то бѣше за закъснѣлия приятель, или за нѣщо друго. Тримата мжже изглеждаха на заговорници, които чакатъ нѣкакъвъ сигналъ или дебнатъ изъ засада. Не смѣха да запалятъ лампа, криеха се въ тъмното на стаята и шепнѣха. Сега до прозореца отиде Загоровъ. Той се изправи прикритъ, задъ плюшената половина на завесата и остана тамъ съ погледъ втренченъ къмъ улицата. Върху стената се появи, голѣма и кржгла, сѣнката на главата му.

— Може да е заминалъ! обади се отново Струмски.

Третиятъ, който седѣше въ тъмното, грубо подметна.

— Играе другарчето! Винаги така си мислѣхъ. На подлечи не трѣбва да разчитаме. Това е добра смѣтка!

— Михо! тихо го укори младиятъ.

— Туй-то! Казахъ го! Мисли каквото искашъ.

— Здравето каза още преди месецъ, че ще пжтува. Закле ми се вчера, че ще дойде, ако може да отложи пжтуването. Решението, нали знаешъ, изненада всички.

— Туй-то! Значи, не е трѣбвало да пжтува.